

„PŮLVRAŽDA“

Staré sloupové hodiny pravidelným tikáním potichu odpočítávaly čas. Bylo deset minut po půlnoci a do staromládeneckého pokoje soudního úředníka Milera proklouzlo spárou mezi plátěnou roletou a okenicí tlumené světlo z ulice. Pan Miler spokojeně odychoval ze spánku, který čas od času přetrhlo krátké astmatické zakašláním. Noční tmou nepronikal do pokoje sebemenší hluk z ulice, takže uvnitř bylo téměř dokonalé ticho.

O to více se místností znenadání rozlehla rána. Pan Miler okamžitě vyskočil a očima doširoka otevřenými hleděl do tmy. Co to bylo? Měl tak lehké spaní, že by ve spánku uslyšel i zvuk padajícího špendlíku. Rána, která ho probudila, zněla jako když průvan zabouchne dveře.

Rozsvítil lampičku a rozhlížel se zkoumavě po místnosti. Dveře do předsíně byly zavřené, ty to být nemohly.

Ležel nehnutě asi pět minut, než se rozhodl vstát a dojít zkontrolovat i vchodové dveře. Byly zamčené. Přemýšlel, co to mohlo být za ránu, ale na nic nepřišel, nic nespadlo, vše leželo na svém obvyklém místě.

Událost ho rozrušila. Přesto ale po chvíli zhasl a pomalu neklidně usnul.

Druhá rána se ozvala asi za čtyřicet minut poté. To přeci není jen tak, napadlo ho. Vyskočil potmě z postele, běžel k oknu, vytáhl roletu a dlouze pozoroval liduprázdnou ulici. Pak pečlivě prozkoumal celé okno. Co když po něm někdo střílel? Bylo neporušené.

Myšlenka na neznámého vraha však ovládla jeho mysl. Nevěděl kým, jak a proč by měl být zabit, ale sugesce noci a dvou nevysvětlitelných ran v jeho bezprostřední blízkosti ho nutila k horečnému přemýšlení. Na nic však nepřišel.

Jeho dosavadní život byl klidný, vyrovnaný, předem naplánovaný, bez vzrušení, beze změn a bez jakýchkoli nepříjemností. Až do dneška...! O to více to všechno nechápal. Otázky KDO, JAK a PROČ nepřestávaly dorážet na jeho vědomí. Ležel potmě v posteli, přikrytý peřinou až pod bradu, díval se do tmy a čekal, co se stane. Čekal, jestli se záhada nevyluští sama.

Ke čtvrté hodině ráno, když už pomalu ztrácel vědomí a znovu usínal, se ozvala rána potřetí. Teď už to prostě nemohla být náhoda!

To je sabotáž!!! vykřikl nahlas. Útok na mojí osobu!

Vyběhl rozčileně ven na chodu, seběhl po schodišti do prvního patra, pak nahoru do třetího a zase se vrátil zpět. Zběsile prohledal celý pokoj i předsíň, zpřevracel všechny stojící předměty, vyházal věci ze zásuvek i ze skříní, ale opět na nic nepřišel. Byla to nevysvětlitelná záhada. Celý se zpotil námahou, srdce mu bušilo až v krku, lapal po dechu a chrčivě ze sebe vyrážel dušené výkřiky: Proč mě chcete zabit? Co jsem vám udělal?

Pobledlý a zmatený se dopotácel k posteli a ztěžka na ni dopadl. Nelidský strach ho náhle úplně ochromil, nemohl ani zvednout ruku k čelu, na němž se objevovaly stále nové a nové krupěje potu a pomalu mu stékaly po obličejí.

Další rána za jeho zády ho doslova vystřelila z postele. Vrhł se jako šílený k prádelníku a divoce rozhazoval zbytky složeného prádla po celé místnosti, dokud nenašel rezervní prostěradlo. Několikrát si ho omotal kolem hlavy přes uši, přes oči, přes nos i přes ústa...

Konečně! Nic neslyšel, nic neviděl, nic necítil, teď už ho žádná rána nevyděsí, teď už bude mít klid. S hlavou pevně omotanou prostěradlem se položil na postel a nervově i fyzicky vyčerpan okamžitě usnul.

Druhý den ráno byl pan Miler nalezen ve svém bytě udušen.

Kriminalisté, vyšetřující tento případ, se právě snažili najít odpověď na otázku, zda jde o vraždu či sebevraždu, když se nebožtíkovým pokojem rozlehla rána.

V ten okamžik zároveň přibyl na přilehlé stěně sousedního bytu pátý flek. Bývalý dlouholetý přítel pana Milera, soused Kratina, zamračeně odložil masivní plácačku na mouchy a zabručel si pod vousy: Potvory jedny! Celou noc kvůli nim člověk oka nezamhouří!